

ξανδρόν. Ὁ δὲ Ἀλέξανδρος σενοχωρούμενος, ἐζήτησε σύμμαχον καὶ τὸν Πύρρον, καὶ τὸν Δημήτριον. Ἐπειδὴ δὲ ὁ Δημήτριος εἶχε ἄλλους παλέμους εἰς τὴν Πελοπόννησον τότε, καὶ Ἐβραδυνέν, ὑπεσχέθη ὁ Πύρρος, ἀλλ' ἐζήτησε πρῶτον τινὰς τόπους τῆς Μακεδονίας, μισθὸν τῆς συμμαχίας· οἱ δὲ τόποι οὗτοι ἦσαν ἡ Νυμφαία, καὶ τὰ παραθαλάσσια τῆς Ἰλλυρίας, ὅπου εἶναι τώρα ἡ Αὐλὼν, τὰ ὅποια εἶχον τότε οἱ Μακεδόνες· ἔτι δὲ καὶ τὴν Ἀμβρακίαν, Ἀκαρνανίαν, καὶ Ἀμφιλοχίαν. Τούτους τοὺς τόπους ἐκυρίευσεν ὁ Κάσσανδρος πρότερον. Ὁ δὲ Ἀλέξανδρος ἐλπίζων νὰ λάβῃ ὅλην τὴν Μακεδοσίαν διὰ τῆς βοήθειας τοῦ Πύρρου, ἔδωκε τοὺς ῥηθέντας τόπους.

§. ιη'. Μετὰ δὲ ταῦτα, παραλαβὼν τοὺς τόπους ὁ Πύρρος, καὶ διατάξας τὰς φρουράς, ἐσράτευσεν ἐναντίον τοῦ Ἀντιπάτρου, καὶ ἐκυρίευσεν τὰ πόλεις αὐτοῦ, ὥστε ἠύξανεν ἡ δύναμις τοῦ Ἀλεξάνδρου. Ὁ Ἀλέξανδρος ὅμως βλέπων τοιοῦτον σύμμαχον δραστήριον καὶ μεγαλεπίβολον εἰς τὸ βασίλειον αὐτοῦ, εἶχε πολλὴν ὑποψίαν. Ὁ δὲ Λυσιμάχος βασιλεὺς τῆς Θράκης, ἤθελε νὰ βοηθήσῃ τὸν Ἀντίπατρον, καὶ νὰ ἐμποδίσῃ τὴν ὀρμὴν τοῦ Πύρρου· ὅμως δὲν ἐδύνατο, ἐπειδὴ εἶχε

ἄλλου πόλεμον· ὅθεν, γνωρίζων, ὅτι ὁ Πύρρος ἀγαπᾷ τὸν Πτολεμαῖον, καὶ πείθεται εἰς τοὺς λόγους αὐτοῦ, ἐσοχάσθη νὰ τὸν ἀπατήσῃ μὲ δόλον. Ἐγραψε γράμματα πλασὰ ἐκ μέρους τοῦ Πτολεμαίου πρὸς τὸν Πύρρον, λέγων, ὅτι ὁ Ἀντίπατρος δίδει αὐτῷ τριακόσια τάλαντα, ἂν ἀφήσῃ τὴν συμμαχίαν τοῦ Ἀλεξάνδρου, καὶ ὅτι εἶναι καλὸν νὰ λάβῃ τὰ χρήματα, καὶ νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν Ἡπειρον. Ἀλλ' ὁ Πύρρος ἐγνώρισε τὸ ψεῦδος εὐθύς, ἐκ τῆς προσαγορεύσεως· ἐπειδὴ τὰ μὲν ἄλλα ἴσως τὰ ἐμιμήθη ὁ Λυσίμαχος, εἰς τὴν προσαγόρευσιν ὅμως ἔσφαλε. Διότι ὁ Πτολεμαῖος ἔγραφε συνήθως πρὸς τὸν Πύρρον, ὡς πατὴρ πρὸς υἱόν, οὕτως· „Ὁ πατὴρ τῷ υἱῷ, χαίρειν.“ Ὁ δὲ Λυσίμαχος ἔγραψε. „Βασιλεὺς Πτολεμαῖος Βασιλεῖ Πύρρῳ χαίρειν.“ Πρῶτον μὲν ἐμέμφθη τὴν πανουργίαν τοῦ Λυσιμάχου καὶ ἐπέπληξεν αὐτόν· ὅμως ὕστερον κατεπείσθη, καὶ ἔκλινεν εἰς εἰρήνην.

§. 19. Τούτου δὲ γενομένου, ἦλθον οἱ τρεῖς βασιλεῖς εἰς ἓν μέρος· ὁ Πύρρος, Λυσίμαχος καὶ Ἀντίπατρος, νὰ βεβαιώσωσι μὲ θυσίας καὶ ὄρκους τὴν εἰρήνην κατὰ τὴν τότε συνήθειαν. Ὅτι ἐγένετο τοιαύτη ὀρκωμοσία, ἐθυσίαζον τρεῖς 1ε·

ρῆια· Κάπρον, Ταῦρον καὶ Κριόν (α)· ὅθεν ἤ-
 τοίμασαν καὶ τότε τρία τοιαῦτα ζῶα, διὰ τὸν
 ὄρκον. Ἀλλὰ πρὶν σφάζωσιν αὐτὰ, ἔπεσεν ὁ Κριὸς
 αὐτόματος καὶ ἐξέπνευσεν. Οἱ μὲν ἄλλοι ἐγέ-
 λασαν διὰ τοῦτο τὸ παράδοξον συμβάν. Ὁ δὲ
 μάντις τοῦ Πύρρου, Θεόδοτος ὀνομαζόμενος, εἶ-
 πε πρὸς τὸν Πύρρον νὰ μὴ δεχθῆ τὴν εἰρήνην,
 ἐπειδὴ ἂν γένη εἰρήνη, μέλλει νὰ φονευθῆ ὁ εἰς
 τῶν τριῶν βασιλέων, καὶ δὲν ἰξεύρομεν τίνας
 εἶναι ἡ τύχη αὕτη· ὅθεν ὁ Πύρρος δὲν ἐδέχθη
 τὴν εἰρήνην, καὶ ἐξηκολούθη τὸν πόλεμον.

§. κ'. Εἰς τοῦτον τὸν πόλεμον ὁ Πύρρος
 εἰσέβαλε πολλάκις εἰς τὴν Θεσσαλίαν καὶ Μακε-
 δονίαν, ὁ δὲ Λυσίμαχος εἰσέβαλεν εἰς τὴν Ἡ-
 πειρον, ὅτε ἐκεῖνος ἦτον εἰς τὴν Θεσσαλίαν ἴσως,
 καὶ ἀφ' οὗ ἐλεηλάτησε τὴν Ἡπειρον, ἀνέσκαψε
 καὶ τοὺς βασιλικοὺς τάφους, διὰ κατασχύνην,
 καὶ ἐσκόρπισε τὰ ὅσα τῶν βασιλέων. Ὁ Πausa-
 νίας ὅμως (β) δὲν πιστεύει τοῦτο· ἐπειδὴ ὁ
 Λυσίμαχος ἦτον Μακεδῶν, καὶ πολὺ ἠγαπημέ-
 νος τοῦ Ἀλεξάνδρου τοῦ μεγάλου· ὁ δὲ Ἀλέ-

(α) Ὅρα ἐν Ὠγυγίᾳ περὶ ὄρκωμοσίας. Τόμ. Α'.

(β) Ἀτικ. Γ'. Ἰερώνυμ. Κιαρδίαν. παρ' αὐτῶ.

ξανδρος ἦτον Ἡπειρώτης ἐκ μέρους τῆς μητρός. Ἡ ἀτιμία λοιπὸν ἀναφέρεται καὶ εἰς τὸν Ἀλέξανδρον· ὁ Λυσιμάχος ὅμως δὲν ἐδέχετο ποτὲ νὰ ἀτιμάσῃ τοὺς γονεῖς τοῦ Ἀλεξάνδρου· ἔπειτα τοῦτο ἔπρεπε νὰ προξενήσῃ μίσος ἄπαυσον, καὶ ἔχθραν ἀδιάλλακτον μεταξὺ Πύρρου καὶ Λυσιμάχου. Ἐκεῖνοι ὅμως μετ' ὀλίγου ἔγιναν φίλοι καὶ σύμμαχοι (α).

β. κα'. Ἐν ᾧ δὲ ἠνῶρθώθησαν τὰ πράγματα τοῦ Ἀλεξάνδρου διὰ τῆς βοήθειας τοῦ Πύρρου, ἦλθεν εἰς βοήθειαν αὐτοῦ καὶ ὁ Δημήτριος, ὅστις ἐφόνευσε δολίως τὸν Ἀλέξανδρον, ἔπειτα καὶ τὸν Ἀντίπατρον (β), καὶ ἔγινεν αὐτὸς βασιλεὺς τῆς Μακεδονίας. Ἐκτοτε ἐγένετο ἔχθρα μεγάλη μεταξὺ Πύρρου καὶ Δημητρίου· ἀπέθανε δὲ καὶ ἡ Δηϊδάμεια, καὶ διελύθη ἡ συγγένεια· ἔπειτα εὐ-

(α) Ὁ Καρδιανὸς Ἰερώνυμος, ὁ γράψας ἱστορίαν τῶν Μακεδόνων βασιλέων, εἶχε πολὺ πάθος πρὸς αὐτούς, καὶ μάλιστα πρὸς τὸν Λυσιμάχον, ἐπειδὴ κατέσρεψε τὴν πόλιν αὐτοῦ Καρδίαν ὀνομαζομένην, καὶ ἀντ' αὐτῆς ἐκτίσεν τὴν Λυσιμάχϊαν εἰς τὸν Ἰσθμὸν τῆς Θρακικῆς Χερσονήσου· ἔγραψεν ὅμως πολλὰ πρὸς χάριν τοῦ Ἀντιγόνου μόνον. Πausan. αὐτόθι.

(β) Διάδ. Ἀποσπασματ. Βιβλ. Κα'.

ρέθησαν καὶ οἱ δύο περιπεπλεγμένοι εἰς τὰς ὑποθέσεις τῆς Μακεδονίας· ὅθεν ὁ Πύρρος κατέτρεχε τὴν Θεσσαλίαν, καὶ κατέβη ἕως εἰς τὰς Θερμοπύλας, ὅτε ὁ Δημήτριος ἐπολιόρκει τὰς Θήβας, καὶ κατετάραξεν αὐτόν. Τέλος δὲ ἀφ' οὗ ἐνίκησε τοὺς Αἰτωλοὺς ὁ Δημήτριος, ἀφῆκε τὸν στρατηγὸν αὐτοῦ Πάνταυχον ἐκεῖ μὲ δύναμιν πολλήν, αὐτὸς δὲ λαβὼν τὴν ἄλλην δύναμιν, ἐσράτευσε πρὸς τὴν Ἑπειρὸν. Ἀκούσας δὲ ταῦτα ὁ Πύρρος, ἐσράτευσε καὶ αὐτὸς ἐναντίον τοῦ Δημητρίου. Ἄλλ' ἔσφαλον καὶ οἱ δύο· διότι ὁ μὲν Δημήτριος ἐσράτευε δι' ἄλλης ὁδοῦ, ὁ δὲ Πύρρος δι' ἄλλης, καὶ δὲν ἀπηντήθησαν, ὥς, ὁ μὲν Δημήτριος εἰσέβαλεν εἰς τὴν Ἑπειρὸν, καὶ ἐλεηλάτει αὐτήν· ὁ δὲ Πύρρος ἀπαντήσας τὸν Πάνταυχον εἰς τὴν Αἰτωλίαν, περιπλέχθη εἰς μόχνην, καὶ δὲν εἰδύνατο νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς βοήθειαν τῆς Ἑπείρου. Τοῦτο τὸ στρατήγημα, ὡς φαίνεται, ἦτον τοῦ Δημητρίου.

§. κβ'. Αὕτη ἡ μάχη ἀναφέρεται πρώτη περίοδος τοῦ Πύρρου, αἱ δὲ πρότερον ἦσαν μικραὶ, ὡς φαίνεται, καὶ πρὸς εὐλείγας δυνάμεις, ἢ ταπεινοὺς στρατηγοὺς, καὶ διὰ τοῦτο ἴσως δὲν ἀναφέρουσιν αὐτὰς οἱ Ἱστορικοί. Ὁ δὲ Πάνταυ-

χος εἶχε δύναμιν πολλήν, ἦτον καὶ αὐτὸς πρῶ-
 τισος πάντων τῶν στρατηγῶν τοῦ Δημητρίου·
 φρόνιμος, ἔμπειρος, ἀνδρείος, τολμηρὸς, καὶ
 σχεδὸν εἶχεν ὅλας τὰς στρατιωτικὰς ἀρετάς. Ὁ-
 θεν ἀφ' οὗ ἤλθον τὰ στρατεύματα εἰς χεῖρας, καὶ
 ἐγένετο μέγας καὶ σφοδρὸς ὁ ἀγὼν, καὶ οἱ στρα-
 τηγοὶ ἠγωνίζοντο ποῖος νὰ φανῆ ἔμπειρότερος,
 καὶ ἀνδρειότερος τοῦ ἄλλου, ἐκάλεσεν ὁ Παν-
 ταυχος τὸν Πύρρον εἰς μονομαχίαν. Ὁ δὲ Πύρ-
 ρος, δὲν ἤθελε νὰ φανῆ ἀπὸ κανένα βασιλέα καὶ
 στρατηγὸν κατώτερος, μήτε κατὰ τὴν τόλμην,
 μήτε κατὰ τὴν ἔμπειρίαν, μήτε κατὰ τὴν ἀν-
 δρείαν, μήτε κατὰ τὴν δόξαν. Δὲν ἤθελε, νὰ
 λέγεται ὀπίγονος τοῦ Ἀχιλλέως διὰ τὸ γένος,
 ἀλλὰ διὰ τὴν ἀρετήν· ὅθεν ἤθελε νὰ φθάσῃ τὴν
 ἀρετὴν ἐκείνου, ἵνα φανῆ ἀληθῶς γνήσιος ἀπό-
 γονος. Διὰ τοῦτο ἐδέχθη μετὰ χαρᾶς τὴν πρό-
 σκλησιν τοῦ Πανταύχου, καὶ ἐξῆλθεν εὐθύς ἔμπροσ-
 θεν τῆς φάλαγγος. Πρῶτον ἔρξατο ἡ μάχη μὲ
 δορατισμόν· δηλαδή, μὲ τὰ δόρατα (α) μα-
 κρόθεν· ἔπειτα ἤλθον εἰς χεῖρας μὲ τὰ ξίφη,
 μὲ τέχνην, καὶ ταχύτητα ἀπερίγραπτον, καὶ μὲ

(α) Μουσική.

κινήματα διάφορα, ὅσα ἀπαιτεῖ ἡ εὐτεχνος μά-
νομαχία. Τοιοῦτος δὲ εὐκίνητος καὶ ταχὺς ἦτον
ὁ Πύρρος εἰς τοὺς ἀγῶνας μιμούμενος καθ' ὅλα
τὸν Ἀλέξανδρον, ὥστε οἱ μακεδόνες τότε
ἐνόμιζον, ὅτι βλέπουν τὴν σκιάν τοῦ Ἀλεξάν-
δρου εἰς τὸ σῶμα τοῦ Πύρρου, καὶ τὴν ὄρμην,
καὶ βίαν καὶ τὰ λοιπὰ κινήματα ἐκείνου, καὶ
διὰ τοῦτο δὲν ὠργίσθησαν τελείως πρὸς τὸν Πύρ-
ρον διὰ τὴν δυσυχίαν αὐτῶν. Τέλος δὲ ἔλαβε
μίαν πληγὴν ὁ Πύρρος, ἀλλ' ἔδωκε δύο τοιαύτας,
ὥστε ἔρριψε τὸν Πάνταυχον εἰς τὴν γῆν· δὲν τὸν
ἐρόνευσεν ὁμως, ἐπειδὴ ἤρπασαν αὐτὸν οἱ φίλοι
τοῦ ἐκ τοῦ κινδύνου. Ἐθαύμασαν λοιπὸν τὴν
ἀρετὴν τοῦ Πύρρου καὶ οἱ Ἑπειῶται καὶ οἱ Μα-
κεδόνες. Ἀλλ' ἡ ἐνέργεια τοῦ θαυμασμοῦ ἦτον
διάφορος· διότι οἱ μὲν Μακεδόνες ἐλυπήθησαν
ὀπωσοῦν, καὶ ἐψυχράνθησαν· οἱ δὲ Ἑπειῶται
ἐπαιρόμενοι εἰς τὴν ἀρετὴν καὶ νίκην τοῦ βασι-
λέως αὐτῶν, ἐνεψυχώθησαν, καὶ ἔπεσον με-
τοιαύτην ὄρμην εἰς τὴν Μακεδονικὴν φάλαγγα,
ὥστε διέσπασαν αὐτήν, καὶ ἔτρεψαν τοὺς Μακε-
δόνας εἰς φυγὴν· ἔπειτα δὲ διώξαντες αὐτοὺς,
ἐρόνευσαν πολλοὺς, ἔλαβον καὶ πέντε χιλιάδας
αἰχμαλώτους. Αὕτη ἡ νίκη ἐδόξασε πολὺ τὸν

Πύρρον, διὰ τὴν ἀφοβίαν, ἀνδρείαν καὶ ἐμπειρίαν, καὶ ἔκτοτε ἐφαίνετο ὡς ὁ μέγας Ἀλέξανδρος πρὸς τοὺς Μακεδόνας. Πρὸς τοὺς Ἡπειρώτας δὲ ἔτι θαυμασιώτερος, ὥς ἐωνόμασαν αὐτὸν Ἀετὸν (α).

Σ. κγ'. Ἀκούσας δὲ ὁ Δημήτριος τὴν φθορὰν τοῦ στρατεύματος αὐτοῦ καὶ τὴν δυσυχίαν τοῦ Πανταύχου, ἔφυγεν ἐκ τῆς Ἡπείρου. Ὁ δὲ Πύρρος μετὰ τὴν νίκην ταύτην, ἐπέστρεψεν εἰς τὴν Ἡπειρον λαμπρὸς καὶ ἔνδοξος, καὶ ὑπὸ τῶν Ἡπειρωτῶν ἐπαινούμενος καὶ θαυμαζόμενος. Ἀπέθανε δὲ πρότερον ἢ γυνὴ αὐτοῦ Ἀντιγόνη, καὶ ἔλαβε τὴν Λάνασσαν θυγατέρα τοῦ Ἀγαθοκλέους ἐκ τῆς Σικελίας, καὶ τότε ἔλαβε προίκα τὴν Κέρκυραν κατὰ Πλούταρχον ὡς προεῖρηται. Ἔλαβε δὲ καὶ ἄλλας δύο γυναῖκας, θυγατέρας τῶν βασιλέων τῆς Παιουίας καὶ Ἰλλυρίας, φίλων ἀέχῃ συγγενεῖς καὶ συμμάχους γείτουσας διὰ τοὺς πολιτικούς σκοποὺς αὐτοῦ· ὅθεν ἐφθόνησεν ἡ Λάνασσα, καὶ ἔφυγεν εἰς τὴν Κέρκυραν, ὅτε ἔλειπεν αὐτὸς εἰς τὴν ἐκστρατείαν· ἔπειτὰ ἐζήτησε τὸν Δημήτριον ἄνδρα, γνωρίζουσα, ὅτι ἦτον

(α) Πλούταρχ. Πύρρ. καὶ Δημήτρ. κγ'.

πρόχειρος εἰς τοὺς γάμους. Ὅθεν ἦλθεν ὁ Δημήτριος ἐκεῖ μὲ ζόλου, καὶ ἔλαβε καὶ τὴν Λάσασσαν γυναῖκα, καὶ τὴν Κέρκυραν προῖκα. Καὶ οὕτως ἐγένε διπλοῦν τὸ πάθος.

δ. κδ'. Μαθὼν δὲ ὕστερον ὁ Πύρρος, ὅτι ὁ Δημήτριος ἦτον ἄρρώστος βαρέως εἰς τὴν Πέλλαν καθέδραν τῆς Μακεδονίας, εἰσέβαλεν ἐξαίφνης εἰς τὴν Μακεδονίαν, μὲ σκοπὸν, νὰ λεηλατήσῃ μόνου, καὶ νὰ ταραξῆ τὸν Δημήτριον· ἐπειδὴ δὲ τὰ Μακεδονικὰ κρατεύματα, ὅσα εὐρέθησαν εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνο, ὅπου αὐτὸς διέβαινε, δὲν ἐναντιώθησαν, ἀλλ' ἔφυγον καὶ ἦλθον εἰς αὐτὸν, ἐχώρησεν ἕως εἰς τὴν Ἐδεσσαν, χωρὶς νὰ ἀπαντήσῃ ποῦ ἐναντίωσιν, καὶ ὀλίγον ἔλειψε νὰ κυριεύσῃ χωρὶς πόλεμον τὴν Μακεδονίαν. Αὐτὴν τὴν πόλιν ἐκυρίευσεν καὶ ὕστερον ὡς λέγει ὁ Διόδωρος (α) ὅτι ἐλεηλάτησεν τὰς Αἰγὰς τὴν ἑσῖαν τῆς Μακεδονίας. Ἐπειτα ἀφῆκε τοὺς Γαλάτας (β) νὰ φυλάττωσιν αὐτήν. Μαθόντες

(α) Ἀποσπασματ. κβ'.

(β) Οὗτοι ἦσαν ἐκεῖνοι οἱ Γαλάται, οἱ ὅποιοι ἔχοντες κρατηγὸν τὸν Βρέννον, ἦλθον ἐκ τῆς Γαλατίας, τῆς νῦν Γαλλίας, τριάντα χιλιάδες, καὶ ἐλεηλάτησαν τὴν Ἑλλάδα· ἔπειτα ἐπέρασαν εἰς τὴν μικρὰν Ἀσίαν, καὶ

δὲ οἱ Γαλάται, ὅτι οἱ βασιλικοὶ τάφοι εἶχον
πολλὰ πλούτη, ἤνοιξαν αὐτοὺς, καὶ τὰ μὲν
χρήματα διεμοιράσθησαν, τὰ δὲ ὅσα τῶν βασιλέων
διεσκόρπισαν· ὅθεν ἐλυπήθησαν καὶ ἐψυχράνθη-
σαν πολὺ οἱ Μακεδόνες, καὶ μάλιστα, ἐπειδὴ δὲν
ἤθέλησεν ὁ Πύρρος νὰ τιμωρήσῃ τοὺς Γαλάτας,
διὰ τὴν παρανομίαν. Ἄλλ' ὁ Πύρρος εἶχε με-
γάλην χρείαν στρατιωτῶν τότε, καὶ βεβαίως δὲν
ἦτον συμφέρον νὰ ἐξαγριώσῃ τοὺς Γαλάτας. Φαί-
νεται ὅμως, ὅτι αὕτη ἡ πίκρα τῶν Μακεδόνων
ἔβλαψε τότε πολὺ τὰ πράγματα τοῦ Πύρρου.

δ. κέ'. Αὕτη δὲ ἡ ἀνάγκη ἠνάγκασε τὸν Δη-
μήτριον, νὰ σηκωθῇ καὶ νὰ στρατεύσῃ, ἀσθενῆς
ἔτι ὢν, κατὰ τοῦ Πύρρου. Οἱ δὲ φίλοι καὶ στρα-
τηγοὶ αὐτοῦ ἐσύναξαν εἰς ὀλίγου καιρὸν πολὺ
στράτευμα Μακεδόνων, συμμάχων ἔ, μισθοφόρων,
καὶ ἐστράτευσαν μὲ πολλὴν προθυμίαν κατ' αὐ-
τοῦ. Ὁ δὲ Πύρρος, ὁ ὁποῖος εἰσέβαλεν εἰς τὴν
Μακεδονίαν δι' ἀρπαγὴν καὶ ταραχὴν μόνου, δὲν

κατοίκησαν ἐκεῖ, ἔπου ὠνομάσθη ἡ Γαλατία· ἔπειτα ἐ-
γίνοντο μισθοφόροι τῶν βασιλέων. Ἐκ τούτων λοιπῶν εἶχε
καὶ ὁ Πύρρος. Τοῦτο ὅμως ἐγένεν ὕστερον.

εἶχε προτοίμασίαν, νὰ ἀντιπαραταχθῆ εἰς τοσαύτην δύναμιν· ὅθεν ἀνεχώρησεν εἰς τὴν Ἡπειρον, μὴ θέλων νὰ δεχθῆ μάχην. Ἐχασεν ὅμως ἱκανὸν στρατεύμα εἰς τὸν δρόμον, ἐπειδὴ κατεδίωκον αὐτὸν οἱ Μακεδόνες. Ἐπειτα δὲ ὁ Δημήτριος, ἔχων σκοπὸν νὰ πολεμήσῃ μὲ τοὺς ἄλλους βασιλεῖς, δὲν ἤθελε νὰ ἔχῃ ἔχθραν καὶ μὲ τὸν Πύρρον· ὅθεν ἐζήτησεν εἰρήνην, καὶ ἐδέχθη αὐτὴν ὁ Πύρρος.

§. κς'. Οἱ δὲ ἄλλοι βασιλεῖς, ὁ Λυσιμάχος, Πτολεμαῖος καὶ Σέλευκος, βλέποντες τὴν κατ' αὐτῶν δύναμιν καὶ ἔπαρσιν τοῦ Δημητρίου, καὶ τὴν εἰρήνην τοῦ Πύρρου, ἐφοβήθησαν· ὅθεν ἐπεμψον πρὸς τὸν Πύρρον πρέσβεις καὶ γράμματα, καὶ ἔλεγον, ὅτι θαυμάζουσι, πῶς ἐδέχθη τὴν εἰρήνην, καὶ ἀφῆκε τὸν ἀρμόδιον καιρὸν, ὅτε ἐδύνατο νὰ ἐμποδίσῃ τὴν αὐξήσιν τοῦ Δημητρίου, καὶ μάλιστα νὰ διώξῃ αὐτὸν ἐκ τῆς Μακεδονίας. Διὰ τί ἡσυχάζει τῶρα, ὅτε δύναται νὰ πολεμῇ εἰς ξένον τόπον, εἰς τὴν Μακεδονίαν, καὶ διὰ τὴν Μακεδονίαν, καὶ προσμένει νὰ ἔλθῃ ὕστερον ὁ Δημήτριος εἰς τὴν Ἡπειρον, νὰ τὸν ἀναγκάσῃ, ὥστε νὰ πολεμῇ εἰς τὴν Ἡπειρον, ὅχι νὰ κυριεύσῃ ἢ νὰ βλάψῃ τὴν Μακεδονίαν, ἀλλὰ

πῶς νὰ ἐκβάλῃ ἐκείθεν τὸν Δημήτριον, καὶ νὰ
 σώσῃ τὴν Ἡπειρὸν. Πῶς νομίζει φίλον τοιοῦτον
 τὸν Δημήτριον, ὁ ὁποῖος ἤρπασε πρὸ ὀλίγου
 τὴν Κέοκυραν, καὶ τὴν γυναῖκα αὐτοῦ Λάνασσαν.
 Καὶ τέλος πῶς δὲν σοχάζεται, ὅτι ὁ Δημήτριος
 ἔχει ἀνάγκην, καὶ διὰ τοῦτο ἐζήτησε τὴν εἰρήνην,
 ἕως νὰ πολεμήσῃ ἐκείνους εἰς τὴν Αἴγυπτον καὶ
 Ἀσίαν· ἔπειτα ἀνυικήσῃ ἐκείνους, θέλει νομίζει
 φίλον αὐτὸν τὸν γείτονα αὐτοῦ; Ἐν ᾧ δὲ ἔγρα-
 φον ταῦτα πρὸς τὸν Πύρρον καὶ οἱ δύο, ὁ μὲν
 Πτολεμαῖος ἦλθεν ἐκ τῆς Αἰγύπτου μὲ μέγαλον
 σόλου, καὶ ἐκυρίευσεν τὰς Ἑλληνικὰς πόλεις τοῦ
 Δημητρίου, ὁ δὲ Λυσίμαχος ὀρμήσας ἐκ τῆς
 Θράκης, ἐλεηλάτει τὴν ἄνω Μακεδονίαν.

§. κς'. Ταῦτα μὲν ἔλεγον ἐκεῖνοι· ἀλλὰ βε-
 βραίως δὲν εἶχεν ἄλλην γνώμην καὶ ὁ Πύρρος·
 ἐδέχθη δὲ τὴν εἰρήνην, οἰκονομῶν τὸν καιρὸν,
 ἕως νὰ ἐτοιμασθῇ καθὼς ἔπρεπεν· ἐπειδὴ ἂν
 δὲν ἐδέχετο τὴν εἰρήνην, ἐδύνατο νὰ εἰσβάλῃ
 τότε κατὰ πόδας ὁ Δημήτριος εἰς τὴν Ἡπειρὸν,
 καὶ νὰ συμβῶσιν αὐτὰ τότε, τὰ ὁποῖα προέβλε-
 πον ἐκεῖνοι, ὅτι μέλλουν νὰ ἀκαλουθήσωσιν ἕ-
 ρουρον, ὥστε νὰ ἀναγκασθῇ ὁ Πύρρος, νὰ δεχθῇ
 εἰρήνην ὑπαγορευομένην· ἢ νὰ ὑποπέσῃ καὶ εἰς ἄλ-

λοτι χειρότερον. "Οθεν ἔκρινεν ὠφέλιμον, νὰ δεχθῆ ἔντιμον εἰρήνην τότε, ὅτε εἰδύνατο νὰ ζητήσῃ συνθήκας, καὶ βεβαιώσεις, καὶ νὰ ὁμιλῆ ἐκ τοῦ ἴσου ὡς βασιλεὺς ἰσοδύναμος διὰ τὴν ἀνάγκην τοῦ Δημητρίου· ἐπειδὴ ἡ ἀνάγκη καὶ οἱ σκοποὶ τοῦ Δημητρίου τότε, εἰβάρουν τόσον τὴν ἀδυναμίαν τοῦ Πύρρου, ὥς εἶχε βάρος ἰσούροπον καὶ ἐπιρροὴν πρὸς τοὺς συμμάχους, ἴσῃ μὲ τὴν δύναμιν τοῦ Δημητρίου. Τούλάχιστον, ἂν δὲν εἰδέχετο εἰρήνην, ἤθελεν ἀναγκασθῆ νὰ ζητήσῃ μὲ πολλὴν ταπεινώσειν τὴν συμμαχίαν καὶ βοήθειαν ἐκείνων, μὲ ὑποσχέσεις καὶ ὑποχρεώσεις· ἡ εἰρήνη ὅμως ἠνάγκασεν ἐκείνους εἰς τοῦτο. Τότε ἔπρεπε νὰ παρακαλῆ ὁ Πύρρος τρεῖς συμμάχους· ὕστερον ὅμως παρεκάλουν τρεῖς τὸν Πύρρον, καὶ ἐνόμιζον τὴν σωτηρίαν αὐτῶν εἰς τὴν συμμαχίαν τοῦ Πύρρου." Οθεν ὅτε ἤρξεν ἀρμόδιον τὸν καιρὸν, συνεμάχησε καὶ αὐτός.

§. κη'. Ἐπειδὴ λοιπὸν ὁ μὲν Πτόλεμαῖος ἐπολέμει εἰς τὴν Ἑλλάδα, ὁ δὲ Λυσίμαχος εἰς τὴν ἄνω Μακεδονίαν, καὶ ὁ Δημήτριος ἔπρεπε νὰ διαιρέσῃ εἰς δύο μέρη τὴν δύναμιν αὐτοῦ, ὁ Πύρρος ἐσράτευσε πρὸς τὴν κάτω Μακεδονίαν, ἐλπίζων, ὅτι θίσει εὖρη ἔρημον τὴν Βέροσιαν,

δηλαδή ἀφύλακτον. Καὶ οὕτω τὴν ἡῦρε, καθὼς ἤλπιζεν· ἐπειδὴ ὁ Δημήτριος ἔλαβε τὸ μισθὸν σφράγιον αὐτοῦ, καὶ ἐσφράγευσεν κατὰ τοῦ Λυσισμάχου· τὸ δὲ ἄλλο μισθὸν ἔσειλε μὲ τὸν υἱὸν αὐτοῦ κατὰ τοῦ Πτολεμαίου. Ἡ δὲ Βέροια, ἥ του τότε πόλις πρωτεύουσα τῆς κάτω Μακεδονίας (α). Ἐκείνην τὴν νύκτα, ὅτε ἔμελλε νὰ σφραγεύσῃ τὴν πρωΐ, εἶδεν ὄνειρον, ὅτε ἐκάλεσεν αὐτὸν ὁ μέγας Ἀλέξανδρος, καὶ εἶπεν ἄλλα τε πολλὰ φιλικὰ, καὶ ὅτι θέλει τὸν βοηθήσει εἰς τοὺς σκοποὺς αὐτοῦ. Ἦτον ὅμως ὁ Ἀλέξανδρος ἄρρωστος καὶ κλινήρης. "Ὁθεν εἶπεν ὁ Πύρρος πρὸς αὐτόν. Καὶ πῶς ἤμπορεῖς νὰ μὲ βοηθήσεις, ὡς βασιλεὺς ἐν ὧ εἶσαι ἄρρωστος; Μὴ τὸ ὄνομά μου μόνον, εἶπεν ὁ Ἀλέξανδρος· εἰπειτὰ ἐτήκωθη, καὶ ἀνέβη εἰς ἵππον Νισαίου (α), καὶ οὕτως ὑπήγαινεν ἔμπρός. Ὁ δὲ Πύρρος

(α) Βέροια ὀνομάζεται καὶ τώρα ἡ πόλις αὕτη, ἡ ἑποῖα εἶναι ὡς δώδεκα ὄρας πρὸς τὸ δυτικονότιον τῆς Θεσσαλονίκης. Ἐκτίσθη δὲ αὐτὴν τις ἀρχαιότατος Φέρης, υἱὸς τοῦ Μακεδόνα, καὶ ὀνομάσθη ἀπ' αὐτοῦ Φέροια, καὶ Μακεδονικῆς Βέροια· ἐπειδὴ οἱ Μακεδόνες μετεχειρίζοντο τὸ β' ἀντὶ τοῦ φ. Κατ' ἄλλους δὲ ἀπὸ τῆς Βεροίας θυγατρὸς τοῦ Φέρητος ὀνομάσθη. Στέφαν. ἐν Βεροία, καὶ Σχολ.

(α) Οἱ ἵπποι οὗτοι ἦσαν ἐπίσημοι, ἀπὸ τῆς Νίσσης.

ἠκολούθη. Τοῦτο τὸ ὄνειρον ἐγκαρδίωσεν αὐτὸν
 καλῶ· ὅθεν στρατεύσας, καὶ ὀδοιπορῶν τάχιστα,
 ὅσον ἦτον δυνατὸν, κατέλαβε τὴν Βέροισιν ἀ-
 ναιμωτὶ, καὶ ἔστησε τὸ στρατόπεδον αὐτοῦ ἐκεῖ.
 Ἐπειτα ἔπεμψε τοὺς στρατηγοὺς αὐτοῦ καὶ ἐκυ-
 ρίευσεν τὰ πέριξ.

§. κθ'. Τοῦτα τὸ συμβεβηκὸς κατετάραξεν
 καὶ τὴν Μακεδονίαν, καὶ τὸν Δημήτριον, καὶ
 τὸ στρατεύμα αὐτοῦ· ὅθεν ὁ Δημήτριος, βλέ-
 πων τὸν θάρυβον τοῦ στρατεύματος, ἐφοβήθη
 νὰ προχωρήσῃ περαιτέρω πρὸς τὸν Λυσίμαχον,
 μήπως αὐτομολήσωσιν οἱ Μακεδόνες πρὸς ἐκεῖ-
 νον, ἐπειδὴ ὁ Λυσίμαχος ἦτον Μακεδὼν, εἶχε
 καὶ πολλὴν ὑπόληψιν μεταξὺ τῶν Μακεδόνων·
 ἀλλ' ἔκρινε συμφερώτερον, νὰ ἐπιστρέψῃ κατὰ
 τοῦ Πύρρου, ὅς τις ἦτον ξένος, καὶ μισυύ-
 μενος μάλις τότε ὑπὸ τῶν Μακεδόνων,
 ὡς ἐκεῖνος ἐνόμιζεν. Ἦλθε λοιπὸν καὶ ἐ-
 στρατοπέδευσε πλησίον τοῦ Πύρρου, καὶ ἠτοιμά-
 ζετο διὰ τὴν μάχην. Ἦρχοντο ὅμως πολλοὶ Μα-
 κεδόνες ἐκ τῆς Βεροίας εἰς τὸ στρατόπεδον αὐ-

τύπου τῆς Μεδσίας, ἢ τῆς Ἀρμενίας, ὀνομαζόμενοι, καὶ
 μεταχειρίζοντο αὐτοὺς οἱ βασιλεῖς.

του, οἳ τινες ἐγκωμιάζοντες τὸν Πύρρον εἰς ὑπερβολὴν, ἔλεγον, ὅτι εἶναι ἀνδρείος καὶ ἀνίκητος, καὶ ὅτι μεταχειρίζεται φιλανθρώπως τοὺς αἰχμαλώτους καὶ ὑποκειμένους, καὶ ἄλλα τοιαῦτα. Ἐπεμπε δὲ καὶ ὁ Πύρρος ἐπίτηδες πολλοὺς τοιούτους πισοὺς, οἱ ὅποιοι προσποιούμενοι ὅτι εἶναι Μακεδόνες, ἔλεγον πρὸς τὸ στρατεύμα τοῦ Δημητρίου, ὅτι τώρα εἶναι καιρὸς νὰ ἐλευθερωθῶσιν ἐκ τῆς τυραννίας τοῦ Δημητρίου, καὶ νὰ δεχθῶσι τὸν Πύρρον, ὅς τις εἶναι ἄνθρωπος καλὸς, δημοτικὸς καὶ φιλόανθρωπος, ἀγαπᾷ πολὺ καὶ ἐπιμελεῖται καὶ τοὺς στρατιώτας. Ταῦτα δὲ ἠρέθισαν πολὺ τοὺς Μακεδόνας, καὶ μάλιστα ἡ ἀνδρεία τοῦ Πύρρου, καὶ ἡ ἐμπειρία εἰς τὰ ὅπλα· ἐπειδὴ ἦσαν συνειθισμένοι εἰς τοῦτο παλαιῶθεν, καὶ μάλιστα ἐκ τοῦ Ἀλεξάνδρου, καὶ ἠθελον τὸν βασιλέα αὐτῶν, ὅχι μόνον στρατηγὸν ἐμπειρον, ἀλλὰ καὶ στρατιώτην ἀνδρείου καὶ τολμηρόν.

§. λ'. Πρῶτον μὲν ἄρχισαν νὰ φεύγωσι κρυφίως οἱ στρατιῶται τοῦ Δημητρίου εἰς τὸ στρατόπεδον τοῦ Πύρρου, πότε ὀλίγοι, πότε πολλοί, ὅπως ἐδύναυτο· ἔπειτα συνέβη θόρυβος φανερός εἰς ὅλον τὸ στρατόπεδον. Ὅσοι δὲ ἐπί-

ρασαν εἰς τὸ στρατόπεδον τοῦ Πύρρου, περιήρ-
 χοντο καὶ ἐζήτουν αὐτὸν, νὰ τὸν ἰδοῦν, ἐπει-
 δὴ δὲν τὸν ἐγνώριζον. Ἐτυχε δὲ τότε, νὰ μὴ
 φορῆ τὴν περικεφαλαίαν· ἐνόησεν ὁμῶς τὸ γε-
 νόμενον, καὶ ἐφύρεσεν αὐτήν, καὶ τότε τὸν ἐ-
 γνώρισαν, καὶ ἔτρεχον πρὸς αὐτὸν ζητοῦντες
 σύνθημα. Δηλαδή, ἤθελον νὰ γένουν στρατιῶται
 εἰς αὐτὸν, καὶ ἐζήτουν νὰ ἰξεύρουν ποῖον εἶναι
 τὸ σύνθημα ἐκείνης τῆς ἡμέρας (α). Ἄλλοι δὲ
 ἔσπερον τὰς κεφαλὰς αὐτῶν μὲ κλώνους ὄρουσ,
 ἐπειδὴ οὕτως ἦσαν ἐσπερανωμένοι καὶ οἱ Ἕπει-
 ρῶται (β). Τοιαύτη ἦτον τότε ἡ κατάστασις τοῦ
 Δημητρίου, ὥς εἶπον τινὲς Μακεδόνες πρὸς
 αὐτὸν, φίλοι του ἴσως, ὅτι ἄλλο φρονιμώτερον

(α) Τὸ σύνθημα εἶναι ἓνας λόγος, τὸν ὁποῖον ἰξεύ-
 ρουσιν ὅλοι οἱ στρατιῶται μυσικῶς, καὶ μὲ ἐκεῖνον γνωρίζ-
 ζονται, τὴν νύκτα μάλιστα.

(β) Ἡ δρυς ἦτον Ἰσραὴ τοῦ Διὸς, καὶ μάλιστα εἰς τὴν
 Ἕπειρον εἶδεν τοὺς χρησμούς ἀπὸ τῆς Ἰσραὸς δρυὸς ὁ
 Ζεὺς. Διὰ τοῦτο οἱ Ἕπειρῶται εἶχον ἰδιαιτέρως ὡς ἴδιον
 παρίσημον τὴν δρῦν, καὶ ἐσέφοντο μὲ αὐτήν, ὡς εἶχον
 οἱ Ἀθηναῖοι τὴν Ἐλαίαν. Τοιαύτην συνήθειαν ἔχουσιν ἤ-
 δὴ καὶ οἱ Ἑυρωπαϊοὶ, καὶ μάλιστα τὰ στρατεύματα τῆς
 Ἀουστρίας ἔχουσιν ἰδιαιτέρως τὴν δρῦν, καὶ φοροῦσι πάν-
 τος κλώνους αὐτῆς εἰς τὴν περικεφαλαίαν.

ἔργον δὲν ἠμπορεῖ νὰ κάμῃ εἰς ταύτην τὴν περι-
 ρασιν, παρὰ νὰ φύγῃ. Ὅθεν ἐννοήσας τὸν κίν-
 δυνον, ἔφυγε κρυφίως μεταμορφωμένος. Οἱ
 Μακεδόνες ἦσαν πολὺ βεβαρυμένοι ὑπὸ τοῦ Δη-
 μητρίου, διότι ἦτον πολυδάπανος μάλισα καὶ τρυ-
 φηλός· ὅθεν ἐμίσησαν αὐτὸν τόσον. Διὰ τοῦτο ἔρ-
 μησαν εἰς τὴν σκηνὴν αὐτοῦ, ἀφ' οὗ ἔφυγεν αὐ-
 τός, καὶ ἄλλοι μὲν ἤρπαζον, ἄλλοι δὲ ἐμάχον-
 ται πρὸς ἀλλήλους, ὥς συνέβη θόρυβος πολὺς.
 Ἐφθασεν ὅμως ὁ Πύρρος, καὶ καταπραῦνας αὐ-
 τοὺς, ἔλαβεν ὅλον τὸ στρατόπεδον ἄνευ μάχης.
 Οἱ δὲ Μακεδόνες ἐκήρυξεν αὐτὸν βασιλεῖα τῆς
 Μακεδονίας.

§. λα' Οὕτω λοιπὸν ἐκυρίευσεν ὁ Πύρρος
 τὴν Μακεδονίαν, καὶ ἐκηρύχθη βασιλεὺς αὐτῆς.
 Ἦλθεν ὅμως καὶ ὁ Λυσίμαχος μετ' ὀλίγον, καὶ
 ἐζήτηι μέρος καὶ αὐτός, κατὰ τὰ δίκαια τῆς
 συμμαχίας, λέγων, ὅτι διὰ τὸν αὐτὸν σκοπὸν
 ἐκοπίαζον ἐκ συμφώνου καὶ οἱ δύο. Ὁ δὲ Πύρ-
 ρου ἰξεύρων ὅτι δὲν εἶναι ἀσφαλῆς εἰς ξένου βα-
 σίλειαν, διότι οἱ Μακεδόνες ἔκλινον καὶ πρὸς
 τὸν Λυσίμαχον, ἔκρινε συμφερώτερον πρὸς τὸ
 παρὸν, νὰ εἶναι φίλος μὲ τὸν Λυσίμαχον· ὅθεν
 ἐμοίρασαν τὴν Μακεδονίαν, καὶ ἔλαβεν ὁ Λυ-